

Formanden: Det er §§ 14—17 med de dertil fiiellede Endrings- og Underendringsforslag, der ere under Forhandling.

Ordføreren: Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at det ikke er lykkes mig at gjøre det Spørgsmaal, der er reist ved den saakaldte Havneparagraph eller den nye Paragraph, som Udvalget har foreslaaet indsat efter § 16, om hvilken Myndighed der skal tillægges Indenrigsministeren med Hensyn til Havneterritoriet, aldeles klart, ved hvad jeg berom ganske kort hittede igaar, og jeg maa derfor tillade mig allerede nu at tage Ordet igjen, for at forsøge paa at fremskille, hvorledes dette Spørgsmaal egentlig har stillet sig for Udvalget. Hensigten med det af Udvalget i det 2det Punktum af den nævnte nye Paragraph fremsatte Forslag er at overdrage Indenrigsministeren Myndighed til, inden Overdragelsen af Havnene til Byerne finder Sted, at bestemme, hvilket Vandareal og hvilke Vandanlæg udenfor den egentlige Havn der skulle henregnes til Kjøbstadhavnevesenet, saaledes at den Bestemmelse, der i saa Henseende træffes af Indenrigsministeren, skal være bindende for vedkommende Kjøbstad. Det vil jo være bekendt, at der rundt omkring i Landet findes en stor Deel Havneanlæg eller, om just ikke egentlige Havneanlæg, saa dog Anlæg paa Kysterne, hvor Skibe kunne anløbe og løsse og lade — det er navnlig Tilfældet i Fjordene —, og at det er sædvanligt, at der fra saadanne Anlæg svares Havnepenge til vedkommende nærmeste Kjøbstads Havn af det, der paa disse Steder løses eller lades, samt at der foruden saadanne Anlæg, som mere have Charakteren af Havneanlæg, ogsaa af Private paa forskjellige Steder er foretaget saadanne Indretninger, at Skibe kunne løsse og lade enkelte Producter paa Kysterne. Naar det nu i den foreslaaede nye Paragraph bestemmes, at Havneterritoriet — hvad enten man nu vil sige, at Havnene ere en communal Institution under Statens Tilsyn, og saaledes troer jeg, at Forholdet egentligt er, saa at Havnene ikke undtagen i de enkelte Byer, hvor der foreligger særlige Forhold, kunne kaldes Statshavne, eller man vil sige, at de ere en Statsinstitution — af Indenrigsministeriet kan indstræn-

kes saaledes, at nogle af de allerede tilværende Anlæg paa Kyststrækningerne kunne blive henlagte til en ny Havneindretning, hvorved Havneafgifterne fra de Pladser, paa hvilke der tidligere har været svaret Havneafgifter, ville gaae bort fra vedkommende Kjøbstad, saa skjønt jeg ikke rettere, end at det er rigtigt, at en saadan Ret tillægges Indenrigsministeren samtibigt med, at det af ham kan bestemmes, hvilke Territorier der herefter skulle henlægges til den kommunale Havn, og at det vilde være overmaade vanskeligt, dersom alle de smaa Stridigheder, der kunne opstaae om, hvorhen en enkelt Deel af en Kyststrækning skal høre, skulde afgjøres enten igjennem en Dom eller igjennem Lov. Naar Indenrigsministeren derimod engang har bestemt, hvilken Kyststrækning og hvilket Vandterritorium der skal henregnes til en Kjøbstadhavn, da synes det dog at være naturligt, billigt og retfærdigt, at Vedkommende, til hvem det paa gældende Vandareal saaledes er henlagt, maa kunne foretage Anlæg ved samme paa en saadan Maade, at der haves Sikkerhed for, at disse Anlæg vedblivende ville blive til Nytte og Gavn for den By eller den Person, der har foretaget et saadant Anlæg. Der er altsaa forekommer det mig, i alt Fald en høj Grad af Rejsfærdighed og Villighed for, at den Bestemmelse, der saaledes engang af Indenrigsministeren er truffen, maa forblive bindende, saaledes at den ikke uden de vedkommende Berettigedes Samtykke igjen kan forandres. Nu er det vel saa, at der — og det overseer jeg ingenlunde — kan opstaae Vanskeligheder ved for lange Tider at træffe saadanne bindende Bestemmelser, idet Skibsfartsforholdene jo kunne forandre sig saaledes, at Havneanlæg blive nødvendige paa andre Steder end der, hvor de i det Dieblit, da Lovforslaget træder i Kraft, ere bestemte at skulle være; men da vil der jo just ligeoverfor saadanne nye Indretninger, der skulle tilveiebringes, staae tidligere Berettigedes Krav, som ligeledes maae fyldestgøres. Det forekommer mig derfor, at det vilde være at tillægge Indenrigsministeren en overordentlig vidtgaende og neppe billig Myndighed, naar han, esrerat han saaledes engang havde bestemt, hvilket Territorium der skulde udgjøre